

ROBLEKOV DOM POD BEGUNJŠČICO (1657 M) OSKRBUJE FANI VENE

OSKRBNišKI TRIO V KARAVANKAH

IVANKA KOROŠEC

Roblekov dom je ena od najprivlačnejših planinskih točk v Karavankah. Tudi tisto sončno majsko nedeljo je bilo vse polno obiskovalcev. Koča sicer še ni bila redno odprta, vendar je oskrbnica prihajala vsak konec tedna in jo gostoljubno odprla za številne planince.

Koča stoji na zahodnem grebenu Begunjščice, ime pa nosi po lekarnarju **Hugonu Robleku**, ki je poleg drugih znanih mož polagal temelje našega planinstva. Kočo oskrbuje PD Radovljica, odprta je od sredine junija do konca septembra. Dostopi so možni iz Begunj oziroma Drage, prek sv. Petra, iz Rodin mimo Sankaške koče, bodisi na preval Smokuški vrh ali iz Podljubelja čez Preval mimo studenca Roža ali od Planinskega doma na Zelenici.

PRVO PLANINSKO OSKRBNİŠTVO

Oskrbnica je letos **Fani Vene** iz Sela pri Žirovnici. Pomaga ji mož Anton in tudi vnuček Rok. Gospa Fani je pred upokojitvijo delala v Planiki na Breznici, mož pa pri Gradbincu v Kranju. Kar oklevala sta, ko sta videla razpis PD Radovljica. Kdove, ali bi se tudi odločila za tako radikalno spremembo življenjskega sloga, če ju k temu ne bi spodbudil njun zet **Brane Zupančič**, navdušen gornik in mladinski vodnik pri PD Radovljica.

Gospa Fani je nadvse zadovoljna z Roblekovim domom.

»Oprema je v redu, posebno kuhinja je dobro opremljena. Ima vse potrebno, posoda je nova in dovolj jo je.«

Tako se bodo njene kuharske spretnosti, ki so se do zdaj kalile le v družini, izkazale tudi tukaj. Vendar je prav dosti lagodnega življenja tukaj ne čaka.

»Še sreča, da je bil pred nedavnim dež. Sedaj imamo okrog dva kubika vode,« je povedal Anton, Fani pa ga je dopolnila: »Za prvo čiščenje smo uporabili vodo, stopljeno iz snega, ki je ležal še tod okoli. Tako smo precej vode privarčevali. Sicer pa smo glede vodne oskrbe odvisni izključno od kapnice.«

Kuhinja ponuja v glavnem enolončnice - joto, ješprenj in podobno. Z mesom stane 300 SIT. Prenočišča so 400 tolarjev za člane in 800 za nečlane, na skupnih ležiščih pa 300 oziroma 600 tolarjev.

Oskrbnica je bila pred začetkom sezone na seminarju, ki se ji zdi prav koristen, saj se je seznanila z mnogimi uporabnimi stvarmi. Žal

pa z rjuhami, ki naj bi jih planinci nosili s seboj, na Robleku še ne prakticirajo. Perejo res ne tu, ampak vse odnašajo v dolino. Treba pa jim je priznati, da dosledno upoštevajo priporočilo, da se v koči ne kadi. Če že ravno dežuje, potem kadilcem dovolijo kaditi v veži, sicer pa samo na prostem. Bravo!

Gostje so tokrat prihajali z vseh strani, vendar na začetku sezone še niso bili prepričani, ali bo koča že odprta ali ne; zato so hrano večinoma nosili s seboj.

OČIŠČEVALNA AKCIJA

15. maja je Mladinski odsek pri PD Radovljica organiziral čistilno akcijo. V dejavnost Mladinskega odseka PD Radovljica je vključenih okrog 60 osnovnošolcev v Lescah, Radovljici in Mošnjah. Poleg planinske šole so značilni tedenski sestanki v radovljiškem gasilskem domu, kjer se dogovarjajo za hojo v gore. Vsak drugi teden popeljejo več kot 40 otrok na izlet, pozimi nekoliko nižje, od pomladi naprej pa tudi višje. Čistilno akcijo na Robleku je izpeljal načelnik odseka Brane Zupančič, zet oskrbnice Fani, skupaj z gospo **Marjeto Rojnik**, učiteljico iz osnovne šole v Lescah. Gospa Fani je povedala, da se je zbralo 42 otrok in 7 odraslih planincev. Med štiriurno hojo prek Sv. Petra in Poljske planine niso našli veliko smeti; nabrali

Oskrbniški trio v Roblekovem domu pod Begunjščico

so jih le dve vreči. V poraščenem bregu pod kočo na Robleku pa je ležalo zelo veliko embalaže hrane in pijače, steklovine in pločevine. V okrogli uri so marljive roke pobrale za 120 polnih vreč odpadkov, iz grmovja in skalovja so potegnili tudi nekaj večjih kosov odvrženega materiala. Gospa Fani obljublja, da bo njena skrb med drugim čistoča okrog doma. V koči so tudi plakati, s katerimi opozarjajo na odnašanje smeti v dolino. Lani jih je tja nosil nosač, tokrat pa so vreče odpeljali s helikopterjem. Bilo je kar 120 vreč in nad tem bi se morali zamisliti tudi prejšnji oskrbniki, ki pa jih ni bilo na čistilni akciji.

Medtem ko sem govorila z gospo Fani, je vnuk Rok sedel pri mizi in igral z enim od obiskovalcev igrice »štiri v vrsto«. O, velik je že, jeseni že pojde v šolo! Ima že polovico transverzale narejene, ker ga očka povsod vzame s sabo. Stari mami rad pomaga, pripraven je za vse. Med drugim sem videla, da je bil tudi blagajnik: medtem ko je njegova stara mama natančno in vestno zapisovala izkupičke na list, je on urno splezal na zabojo za drva, ker bi bil sicer premajhen, vzel od gosta denar skozi okence v kuhinjskih vratih, nato splezal z zaboja, položil denar v miznico, ga lepo sortiral in potem vrnil potreben drobiž.

Z gospodarjem kočje **Jožetom Maroltom** se

gospa Fani dobro razume, prav tako tudi s pomočnikom **Tonetom Tomšetom**. Dobava hrane in materiala poteka v redu. Večje stvari - pijačo, moko, sladkor - vozijo s helikopterjem, druge stvari pa sproti s konjem.

Kar je administracije, opravijo zvečer, saj čez dan ni časa. Gospa Fani dobi 20 odstotkov od prometa. Vendar v gorah še nisem srečala oskrbnika, ki bi mu bil zaslužek edina in glavna stvar. Za gospo Fani je oskrbnišтво sprememba, izziv, predvsem pa dober planinski zrak kot zdravilo za astmatične težave.

»Če bo taka gneča, kot je danes, mi bodo popustili živci,« je mimogrede omenil Anton.

»To je le začetna trema,« meni gospa Fani. Človek se vsemu privadi, posebno če vidi, da mu radi priskočijo na pomoč člani društva. Upa, da bo tako tudi v sezoni in v najhujših konicah. Njena največja želja je, da bi bili zadovoljni vsi, društvo in obiskovalci kočje.

Poslovlili smo se in napotila sem se navzdol. Predno me je objel gozd, sem še enkrat pogledala nazaj na Begunjščico in se spomnila Avsenikove pesmi:

»Prelepa zelena Begunjščica,

zame najlepša si od vseh gora...«

Tako verjetno misli tudi gospa Fani, oskrbnica Roblekovega doma, čeprav je večinoma nima časa drugače opazovati kot izza štedilnika.

PRI FARJIH NAD PREPADI SE BAVŠKI GRINTAVEC ROSI

BOŽANSKA PREDSTAVA V TRENTI

MARIJAN LIPIČNIK

Mmm, kako slastni so takšni trenutki! Redki in kratki. Kakor odgovori modrega **Nāgasene**, ki ga je kralj Milinda izkušal. Čeprav ga je pretkani mogotec hotel le osramotiti, je moral vselej znova priznati: »Pameten si, Nāgasena!«

Pa je bilo to pred več kot tisoč leti - kakor gore, ki ne priznajo let; če jih čas obrusi, jih naredi še lepše.

Kadar se navadni smrtniki podajo v gore, v starodavna bivališča planinskih vil in škratov, bajeslovnih bitij, katerih sila je vsem neznan, se njihov srca tesnobno navdajo s hrepenenjem za njihovo nadnaravno močjo. Kakor plahi verniki, ki gredo v tempelj za novimi navdih.

Naše potovanje v julijski svet smo pričeli že v petek, 23. julija, da bi žejni lepota in srečni v omamni bližini nevsakdanjih prizorov zmogli prespati v Poštarski koči, tik pod Vršičem ali nad njim, kakor nekateri imenujejo storžič nad Suho Pišnico ali drugi prelaz onkraj Kamnitnice.

Ko smo se v planinskem zavetju znova prešteli,

nas je bilo avtobusarjev in hitrih prebežnikov z avtomobili skupaj okoli štirideset. Marsikdo je še pred spanjem stopil na visoko razgledišče nad kočo, da je vdihnil košček veselja ter uzrl zares škrlatno steno kraljičine oprave, ponosni Špik navpik in harmonikaško raztegnjenega očaka Prisanka, ki mu izpod Turna curlja Slap pod Hudičevim žlebom, ki včasih pomežikne z enim, včasih z drugim očesom, a le tistemu, ki zna zbrati dovolj poguma in pregleda razbrazdano mu čelo, vse od Hudičevega stebra do Gladkega roba. Še Mojstrovka se je prizanesljivo bleščala, smejala, saj se je zdelo, kot bi v Robičju zagorelo; pa ni bilo tako hudo, le vršički so se vneli, pozlatili v zarji.

Potem je oskrbnik kajpada zagiral na harmoniko - ne toliko za ples, bolj za veselje (in nihče ni vprašal za drugi TV Dnevnik) in pozaspali smo, da bi lahko zjutraj vstali, kot smo se zmenili, še pred zoro, preden divji petelini zapojo.

Ujeta deklica nas je še s polzaprtimi očmi pospremila tja dol v Zadnjo Trento, toda ob pogledu na Jalovčevo možato silhueto smo postali vsi do kraja budni, tudi tisti, ki so na tistih